

Od autorky bestselleru Každé další léto

Sejdeme se u jezera

Jeden den.
Jeden slib.
Dva různé příběhy.

román

CARLEY
FORTUNE

*Sejdeme se
u jezera*

Meet Me at the Lake
Copyright © 2023 by Carley Fortune
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Zatloukalová, 2024
Cover © Talia Abramson, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5182-2 (pdf)

CARLEY FORTUNE

Sejdeme se u jezera

přeložila Jana Zatloukalová

Marcovi,
za první namixované céděčko i za všechna další,
která následovala. Ale především za snížení hlasitosti.

1

TEĎ

Podarí se mi proklouznout až k recepčnímu pultu, aniž by si mě někdo všiml. Je to pozoruhodný kus nábytku vyřezaný z mohutného kmene stromu – rustikální kousek, který sem dokonale zapadá a odráží mámin neotřelý vkus. Nikdo za ním není. Proběhnu kolem do kanceláře, zavřu za sebou dveře a pro jistotu ještě zamknu.

Interiér místnosti připomíná spíš rybářskou chatu než kancelářský prostor. Stěny obložené prkny z borovic, dva starobylé stoly a nevelké okno orámované chatrným kostkovaným závěsem. Myslím, že od začátku 19. století, kdy byla chata postavena, se tu toho moc nezměnilo. Nic nenasvědčuje tomu, kolik času tu máma strávila, až na lehký závan parfému Clinique a jednu fotku připíchnutou na dřevěné stěně, na které jsem já jako mimino.

Sednu si do jednoho z ošoupaných kožených křesel a zapnu stolní ventilátor. Jsem celá ulepená, a aby taky ne – tady v budově je to jedno z mála míst bez klimatizace, takže tu panuje pořádné dusno. Zvednu paže, pokrčím lokty a začnu se ovívat rukama. Propocené koláče v podpaží jsou to poslední, co zrovna teď potřebuju.

Chvilí čekám, než trochu vychladnu, abych si mohla about lodičky s podpatky, a mezitím upřeně zírám na hromádku propagačních brožur. Pod jednou fotografií, na níž se při západu slunce vzadu na pláži tyčí chata, která se proti ozářenému nebi rýsuje jako nějaká venkovská tvrz, je v rozverném duchu napsáno *Resort Brookbanks – Vaše pláchnutí do Muskoky se Vás nemůže dočkat*. Málem mě to rozesměje – tak tohle je resort Brookbanks, ze kterého se nepodařilo pláchnout mně.

Jamie už si možná ani nevzpomene, že jsem mu na tenhle večer kývla, a já se budu moct odplížit zpátky do domu, natáhnout na sebe legíny a osvěžit se notnou dávkou vychlazeného bílého vína.

Vtom kdosi zvenčí vezme za kliku u dveří.

Takže takové štěstí mít nebudu.

„Fernie?“ volá Jamie. „Co je s tím zámkem? Chováš se tam slušně?“

„Dej mi pět minut,“ odpovím roztřeseně.

„Nehodláš se na to vykašlat, že ne? Slíbila jsi, že půjdeš,“ povídá. Ani mi to nemusí připomínat. Děsím se toho celý den. Možná i celý život.

„Já vím, já vím. Jen tu dodělám nějaké papíry.“ Neměla jsem mu to slibovat. Zavřu oči a pevně stisknu víčka. „Už to budu mít.“

„Jaké papíry zase? To je ta objednávka na ložní prádlo? Na to máme přece systém.“

Máma měla systém na všechno a Jamie nechce, abych do něčeho vrtala.

Dělá si starosti. Hlavní sezóna je v plném proudu, ale spousta pokojů zeje prázdnotou. Jsem zpátky šest týdnů a Jamie si myslí, že je jen otázkou času, kdy to tu všechno převrátím vzhůru nohama. Nejsem si jistá, jestli má pravdu. Nejsem si totiž ani jistá, jestli tu vůbec zůstanu.

„Nemůžeš mě vystrnadit z mé vlastní kanceláře. Mám klíč.“

Potichu zakleju. Samozřejmě že má. Začíná to být trapné a bude ještě víc, pokud mě odtud bude tahat násilím, a já jsem si docela jistá, že je schopný všeho. V resortu jsem neztropila scénu od posledního ročníku na střední a nemíním s tím znovu začínat. Co jsem tady, mám občas pocit, že jsem se vrátila v čase – až na to, že teď už nejsem ta lehkomyšlná sedmnáctka.

Zhluboka se nadechnu, vstanu a dlaněmi si uhladím předeek šatů. Jsou mi těsné, ale roztrhané džíny, na které jsem poslední dobou zvyklá, se do jídelny nehodí. Jako bych předtím slyšela mámu, když jsem se převlékala.

Vím, že bys celý den chodila nejradši v pyžamu, ale my musíme udávat tón, hrášku.

Otevřu dveře.

Jamieho kadeře, které byly vždycky světlé jako len, jsou ostříhané nakrátko. Přinutil je k poslušnosti nějakým stylingovým gelem, ale sám má pořád stejně dětsky naivní obličej, jako když jsme byli mladší a on se bláhově domníval, že se celý život obejde bez deodorantu.

„To je ta objednávka ložního prádla?“ zeptá se znovu.

„Vůbec ne,“ říkám. „Na to máš přece systém.“

Jamie nejistě zamrká, netuší, jestli si z něj střílím. V resortu je generálním ředitelem už tři roky a mně to nejde do hlavy. V nažehlených kalhotách a kravatě vypadá, jako by se převlékl za manažera a mířil na nejbližší karneval. Já ho mám v mysli zakódovaného jako mořského vlka od jezera, v plavkách a pirátském šátku.

A on zjevně taky neví, co si má myslet, a je z toho všeho celý rozpolcený – na jednu stranu chce udělat radost mně, svému novému šéfovi, a na druhou stranu se mi snaží zabránit v tom, abych tu způsobila zmatek. Nejspíš by měl existovat nějaký vesmírný zákon, který by zakazoval, aby spolu ti, co se rozešli, dál pracovali.

„Bývala s tebou sranda,“ říkám a jemu se na tváři rozhostí široký úsměv. Tak tohle je ten starý známý Jamie, s hlubokými vráskami od smíchu a nebesky modrýma očima. Ten Jamie, který mi kdysi – zhulený a navlečený do rudé plážové tuniky, kterou štípl z chatky paní Roseové – přezpíval celé album *Malá zubatá pilulka* od Alanis Morissettové.

To, že byl Jamie rád středem pozornosti a rád chodil naostro, jsem na něm měla ráda ze všeho nejvíc, protože když jsem byla s ním, nikdo se na mě nedíval. Byl to dobrý přítel a dalo se na něj spolehnout v tom, že pokaždé strhne pozornost na sebe.

„To s tebou taky,“ opáčí a přimhouří oči. „Vzala sis máminy šaty?“

Přikývnu. „Moc mi nesedí.“ Vytáhla jsem je ze skříňe teprve před chvílí. Kanárkově žluté bez rukávů. Jeden z máminých zářivě barevných stejnokrojů. Její večerní uniforma.

Na chvíli se rozhostí ticho a to mi stačí k tomu, abych ztratila odvalu. „Poslyš, moc se necítím –“

Jamie mě přeruší. „Ne, tohle mi přece neuděláš, Fernie. Celý týden se Hannoverským vyhýbáš a oni zítra odjíždí.“

Podle Jamieho pobývali Hannoverští v Brookbanksu už sedmé léto za sebou, dávali neskutečné spropitné, jako by se před ostatními chtěli blýsknout, a doporučovali nás spoustě dalších hostů. Když mi to říkal, mračil se přitom do obrazovky počítače a já z toho usoudila, že resort potřebuje dobré reference a doporučení mnohem naléhavěji, než mi dává najevo. Kromě toho mi dnes účetní nechal další vzkaz, ať mu zavolám.

„Už budou pomalu končit s dezertem,“ říká Jamie. „Ujistil jsem je, že hned přijdeš. Chtějí ti vyjádřit soustrast osobně.“

Začnu se nehty škrábat na pravé paži, pak mi to dojde a přestanu. Nemělo by to být tak hrozné. Ve svém paralelním – rozuměj městském – životě vedu pod názvem Filt

sít tří nezávislých kaváren v západní části Toronta. Letos na podzim budu dohlížet na otevření našeho čtvrtého lokálu, který bude zároveň i největším, a přímo na místě bude i pražírna. Mluvit se zákazníky je tedy mou druhou přirozeností.

„Dobře,“ říkám mu. „Promiň, to zvládnou.“

Jamie si oddechne. „Skvělé.“ Omluvně se na mě podívá a pak dodá: „A ještě skvělejší by bylo, kdybys obešla pár stolů a pozdravila hosty, když už tam budeš. Však víš, abychom pokračovali v tradici.“

Však vím. Máma chodila do restaurace každý večer a ujišťovala se, že tomuhle chutná duhový pstruh a támhleto se první noc dobře spalo. Bylo až neuvěřitelné, jaké detaily o hostech dokázala udržet v paměti, a oni ji za to zbožňovali. Máma vždycky říkala, že rodinný podnik by sám o sobě nic neznamenal, pokud by se ke jménu Brookbanks nepřihradila tvář. A po tři desítky let byla tou tváří právě ona. Margareta Brookbanksová.

Jamie mi nepřilíš nápaditě naznačuje, že mám jít do jídelny přivítat hosty, a já se mu na to chtěla vykašlat. Protože jakmile tam vkročím, bude to oficiální.

Máma je pryč.

A já jsem tady.

Zpátky doma v resortu, který je tím posledním místem na světě, kde jsem chtěla skončit.

* * *

Zamíříme s Jamiem k recepci. Za recepčním pultem pořád nikdo není. Jamie se zastaví ve stejnou chvíli jako já.

„Už zase,“ zamumlá.

Recepční, která má dnes službu, tady začala pracovat teprve před pár týdny a má sklon se pořád někam zašívát. Máma by ji už dávno vyrazila.

„Možná bychom tady měli zůstat, než se vrátí,“ povídám.
„Kdyby náhodou zrovna někdo přišel.“

Jamie pohlédne ke stropu a zamyslí se. Pak se přimhouřenýma očima podívá zpátky na mě. „Dobrý pokus, ale Hannoverští jsou důležitější.“

Pokračujeme tedy až k proskleným dveřím vedoucím do restaurace. Jsou zapřené zástrčkou, aby zůstaly otevřené, a do vstupní haly se jimi line vůně čerstvě upečeného kváskového chleba a doléhá sem i cinkání příborů a šum čilé konverzace. Hned za dveřmi se v jídelně do výšky vypínají trámové stropy a okna shlížející na jezero jsou seřazena do impozantního půlkruhu. Výsledek renovace, která proběhla pod máminou taktovkou poté, co to tu převzala po prarodičích. A právě jídelna byla jejím jevištěm. V mých představách zůstane navždy spjata s tím, jak máma prochází mezi stoly.

Nenápadně se nadechnu a zastrčím si za ucho neposedný pramen svého vyšisovaného blond mikáda. V duchu jako bych slyšela mámin hlas.

Neschovávej se za vlasy, hrášku.

Těsně předtím, než projdeme dveřmi, z nich ruku v ruce vyjde postarší pár. Je jim kolem šedesátky a oba jsou od hlavy až k patě zahalení do béžového lněného oblečení.

„Pan a paní Hannoverští,“ zahlaholí Jamie s doširoka rozpřaženýma rukama. „Zrovna za vámi jdeme. Dovolte mi, abych vám představil Fern Brookbanksovou.“

Hannoverští mi věnují ten nejoslnivější úsměv, který je obličejovým ekvivalentem žoviálního poklepání tuhle na jedno rameno a ještě i tady na to druhé.

„Je nám velice líto, že vaše matka odešla,“ pronáší paní Hannoverská.

Odešla.

Zvláštní slovo pro popis toho, co se stalo.

Temná noc. Jelen přes přední sklo. Ocel rozdrcená o žulu. Kostky ledu rozházené po dálnici.

Snažila jsem se nemyslet na máminy poslední okamžiky. Snažila jsem se na ni nemyslet vůbec. Ta neuvěřitelná nálož smutku a zloby i šok z toho všeho mi už beztak dávají každé ráno pořádně zabrat. Cítím se teď poněkud nejistě, ale snažím se to nedávat najevo. Od té nehody již uběhl víc než měsíc, a i když mi lidé vyjadřují soustrast, přece jen existuje pomyslný limit, kolik truchlení se mnou mohou sdílet.

„Je těžké si to tu představit bez Maggie,“ praví pan Hannoverský. „Vždycky měla úsměv na tváři. Rádi jsme se tu s ní setkávali. Loni v létě jsme ji dokonce přemluvili, aby si s námi dala skleničku, není-liž pravda?“ pokračuje a jeho manželka horlivě přikyvuje, jako bych jim to snad mohla nevěřit. „Řekl jsem jí, že se mi točí hlava z toho, jak tu kolem nás pořád běhá, a ona se smála.“

Mámina smrt a budoucnost resortu jsou dvě rozdílné věci.

Nejsem připravena o tom diskutovat, což je další důvod, proč jsem se restauraci vyhýbala. Stálí hosté mají jistě co říct k obojímu.

Poděkuji Hannoverským, a abych změnila téma, zeptám se jich na dovolenou – tenis, krásné počasí, nová bobří hráze. Nezávazný pokec by mi šel. Je mi dvaatřicet a už jsem dost stará na to, abych hosty nesnášela nebo se bála toho, co řeknou. Ale máma mě fakt naštvála. Myslela jsem si, že už se smířila s mým životem v Torontu. Co si jako představovala – že mi hodí resort na krk? Co jí asi běželo hlavou, když umírala?

„Přijměte naši hlubokou soustrast, upřímně želíme vaši ztrátu,“ řekne znovu paní Hannoverská. „Jste jí tolik podobná.“

„Ano, to jsem,“ souhlasím. Mám podobně drobnou postavu. Stejně světlé vlasy. Stejně šedé oči.

„Dobrá tedy, a teď už se určitě chcete odebrat do svého pokoje, abyste si užili svou poslední noc u nás. Z balkonu

budete mít úžasný výhled na dnešní ohňostroj;“ povídá Jamie, čímž mě zachraňuje. Vděčně se na něj usměju a on mi to oplátí potutelným mrknutím.

Bývali jsme sehraná dvojka, když jsme tu spolu pracovali, a dokonce i dávno předtím – už jako děti. Ze všeho nejdřív jsme si domluvili tajnou šifru – to když jeden z nás potřeboval zachránit před otravným nebo příliš náročným hostem: *Meloun*. Před postarším vdovcem, který do mě neustále hustil, jak moc mu připomínám jeho první lásku: *Meloun*. Před zánicným ornitologem, který Jamiemu nepřestával podrobně popisovat veškeré ptačí druhy, které zahlédl v okolí: *Meloun*. Ale po jednom létě, které jsme spolu strávili dole u jezera, kde jsme z vody vytahovali kánoe a kajaky a ukládali je do kůlny na břehu, jsme se začali dorozumívat beze slov – stačilo jen trochu vykulit oči nebo našpulit pusy.

„Nebylo to tak hrozné, co?“ říká, když ti dva zamíří k výtahům, ale já neodpovídám.

Jamie skrz dveře mávne rukou směrem do jídelny. Mnoho lidí uvnitř budou hosté resortu, ale je mezi nimi i spousta místních. Určitě tam bude i někdo, s kým jsem chodila na střední školu, a při mé pověstné smůle si mě zajisté všimne hned, jak vejdu dovnitř. Krev mi burácí v uších jako nákladák na dálnici.

„Myslím, že to nezvládnou,“ povídám. „Vrátím se zpátky, jsem vyčerpaná.“

Není to lež. Nespavost se u mě začala projevovat hned, jak jsem sem přijela. Každý den se ve svém dětském pokoji probouzím nevyspalá a zmatená. Dívám se na hustou spleť větví za oknem a musím si znovu a znovu připomínat, kde jsem a proč. Zprvu jsem si v takových chvílích dávala polštář přes obličej a snažila se znovu usnout. Většinou to dopadlo tak, že jsem z postele vylézala tak kolem poledne, odpotácela se dolů a zbytek dne vyplnila sacharidy a epizodami seriálu *Dobrá manželka*.

Ale pak mi začal volat Jamie, aby se mě na něco zeptal, a Whitney se u mě zastavovala stále častěji bez ohlášení, aby mi udělala kázání o tom, kolik času trávím v pyžamu – takhle drsnou lásku můžete očekávat jen od nejlepší kamarádky –, a tak jsem se po ránu znovu začala oblékat jako normální člověk. Začala jsem znovu vycházet ven, občas zašla na chatu a vydávala se i dolů k jezeru do našeho rodinného přístavu, abych si tam zaplavala nebo dala ranní kávu, stejně tak, jako to dělala máma. Dokonce jsem si párkrát vyjela i na kajaku. Na vodě jsem se cítila zase fajn, jako bych měla zpátky kontrolu nad svým životem, i když jsem v rukou držela jen pomyslné kormidlo malé lodi.

Ráno, když otevřu oči, mě znovu přepadají zármutek, hněv a panika, jen už to teď celé probíhá tiše místo toho, aby to břinkalo jako kapela hrající svižný pochod.

Během posledních pár týdnů mě Jamie trpělivě informoval o tom, co všechno se tu za těch mnoho let od doby, co jsem tu pracovala, změnilo. Ale ještě šilenější je to, co se nezměnilo. Vůně kváskového chleba. Hosté. To, že mi pořád říká Fernie.

Poznali jsme se dávno předtím, než jsme spolu začali chodit. Pringlovic chata je na břehu jezera několik zálivů od nás. Jeho babička a děda se znali s mými prarodiči a jeho rodiče dodnes chodí každý pátek do restaurace na rybu a hranolky. Teď, když už jsou v důchodu, tráví většinu léta v Muskoce a do Guelphu se vracejí až v září. Jamie si pronajímá byt ve městě, ale koupil volný pozemek vedle jejich rodinného domu, aby si na něm taky postavil dům, ve kterém by mohl bydlet celý rok. Jezero miluje nade vše.

„Dnes je Den Kanady,“ řekne Jamie. „To by bylo něco, pro hosty i pro personál, kdyby ses jim ukázala. Léto právě začíná. Přece po tobě nechci, abys někde na pódiu řečnila předtím, než začne ohňostroj.“ Ani nemusí dodávat: *Tak, jak to dělala tvoje máma.* „Prostě je jen jdi pozdravit.“

Polknu naprázdno, Jamie mě chytí za ramena a upřeně se mi zadívá do očí. „Tohle zvládneš. Už jsi od toho jenom kousek. Už ses na to oblékla, a kromě toho jsi tam už byla milionkrát předtím.“ Ztiší hlas. „Pamatuješ si, jak jsme to tady tenkrát dělali? Chatka číslo tři.“

Zaúpím. „Samozřejmě že jsi nezapomněl číslo chatky.“

„Můžu ti nakreslit mapu všech míst, která jsme znesvětili. Jedině ta kůlna na kajaky odolala...“

„Přestaň!“ Teď už se sice směju, ale připadám si trochu praštěně.

Jsem tu se svým bývalým a bavíme se o místech, na kterých jsme spolu měli sex v resortu mé nedávno zesnulé matky. Vesmír si ze mě pořádně vystřelil.

„Fernie, vždyť o nic nejde. Prostě tam jen na chvílku půjdeš a je to.“

Užuž chci Jamiemu říct, že se plete, že jde o hodně, ale pak koutkem oka zahlédnu svou výmluvu. K recepci přichází vysoký čahoun, vláčí za sebou stříbrný kufr na kolečkách a za pultem stále nikdo není.

Vypadá jako mrakodrap a je k nám otočený zády, ale i tak je dobře patrné, že má na sobě velice drahý oblek. Nejspíš šitý na míru. Padne mu tak perfektně, že ke střížení černé látky byly zajisté potřeba nejen jeho přesné míry, ale i velkorysá suma z jeho kreditní karty. Pochybuju, že by na chlápkovy dlouhé paže stačilo i to největší číslo z konfekce, a navíc jeho manžety nemají chybu. Stejně tak jako jeho dozadu ulízané vlasy. Inkoustově temné, lesklé a vystajlované se stejnou pečlivostí, jako je ušité jeho sako. Abych pravdu řekla, je oháknutý až příliš honosně. Náš resort se nachází v krásném letovisku, v jednom z nejhezčích míst východní Muskoky, a personál ve zdejším resortu je vždy bezchybně oblečen, ale v létě mívají hosté většinou tendenci chovat se poněkud neformálně.

„Jdu mu pomoci,“ obracím se na Jamieho. „Potřebuju získat praxi v ubytovávání hostů. Dávej pozor, jestli to dělám správně.“

Dál není o čem se dohadovat. Nemůžeme tam toho snobsky vyhlížejícího fajšmekra nechat jen tak stát.

Když obcházíme pult, omlouvám se, že jsme ho nechali čekat.

„Vítejte v resortu Brookbanks,“ říkám a letmo na něj mrknu nahoru. Ačkoliv mám podpatky, ční nade mnou dobrých třicet čísel.

„Našel jste nás dobře?“ ptám se a ťuknu do klávesnice, abych probudila počítač. Dlouhán stále nic neříká. Poslední úsek příjezdové cesty je nezpevněný, neosvětlený a ve stínu okolního bujného porostu je na něm pár záluďných zataček. Pro lidi z města to může být stresující, zejména pokud přijíždějí po západu slunce. Tohohle bych tipla na Torontána, i když zrovna tak dobře může být z Montrealu. Příští týden je nedaleko odtud lékařská konference a někteří účastníci přijdou dřív, aby si užili prodlouženého víkendu.

„Ne.“ Přejede si rukou po kravatě a nic jiného z něj nevypadne.

„Aha,“ zadávám heslo do systému. „Asi patříte k těm dermatologům, že?“ Přejdu do hlavního menu, a když neodpovídá, odkášu si a zkusím to znovu: „Máte u nás rezervaci?“

„Ano, mám.“ Promlouvá tak pomalu, jako by chtěl každé slovo podrobně skenovat, zda v něm není chyba.

Netuším, co může mít za problém. Muži, kteří nosí obleky jako on, bývají většinou o hodně sebejistější. Ale pak k němu znovu zvednu zrak, pohlédnu mu do tváře s ušlechtilými rysy, která přes jisté napětí působí velice přitažlivě. Chlápek je přibližně v mém věku a je mi nějak zvláštně povědomý. Jsem si jistá, že tenhle obličej nevidím poprvé. Snad kvůli tomu nosu? Nebo je to nějaký známý herec? Ale celebrity většinou

nechodí v obleku s hladce oholenou tváří, nebo aspoň dosud tomu tak bylo.

„Vaše jméno, prosím?“

Při té otázce zvedne obočí, jako by ho překvapilo, že se ho na to ptám. Povšimnu si, jak tmavé má oči, skoro jako havraní peří, a žaludek mi poskočí. Jeho vystupování nemá chybu. Srdce se mi rozbuší, jeho tepání cítím v konečcích prstů, a dokonce mě lechtá i na chodidlech. Okamžitě hledám jizvu. A je tam: těsně pod spodním rtem na levé straně brady, kdo o ní neví, sotva si jí všimne. Nemůžu uvěřit tomu, že se mi ji podařilo najít.

Ale podařilo.

Tuhle tvář znám.

A dobře vím, že duhovky ve skutečnosti nemá úplně černé, ale když zasvítí slunce, jsou tmavě hnědé jako espresso.

A taky vím, jak přišel k té jizvě.

A i když jsem se na něj snažila zapomenout, vím až moc dobře, kdo ten muž je.

2

14. ČERVNA PŘED DESETI LETY

Měly jsme pouhých pět minut na to, abychom se dostaly na nádraží, a tramvaj pořád stála. Ze zadní části vozu jsme se s Whitney propasírovaly skrz masu lidí namačkaných na sobě jako sardinky, sem tam polohlasně zamumlaly omluvu, a když se nám konečně podařilo dostat se ke dveřím a vypadnout na chodník, daly jsme se do běhu.

„Pospěš si, Whit,“ křikla jsem přes rameno.

Že bychom to nestihly, nepřipadalo v úvahu. Ten den jel na sever jen jeden autobus, a přestože to ani jedna z nás neřekla nahlas, tak Whitney a její neforemně obrovský kufr se do něj prostě musely dostat. Strávily jsme společně tři dny v mém malém bytečku a naše přátelství by nemuselo přežít čtvrtý.

Slunce stálo ještě nízko nad obzorem, pomrkávalo mezi budovami a jeho paprsky se odrážely od skleněných ploch věžáků. Řítily jsme se po Dundas Street a podrážkami tenisek dusaly po žvýkačkami posetém dláždění. Kdybyste se podívali nahoru, oslnilo by vás to, ale při zemi se torontské centrum topilo v modrošedém ranním oparu. Způsob, kterým se světlo odráželo od oken a skleněných stěn, ve mně vyvolával

vzpomínky na domov a třpytivé západy slunce zrcadlící se na jezerní hladině.

Chtěla jsem se zastavit a ukázat to Whitney. Jenže jsme neměly ani vteřinku nazbyt, a i kdybychom měly, pochybuju, že by na té jiskřivé podívané našla něco zajímavého. Pokaždé, když u mě byla na návštěvě, jsem se ji snažila přimět, aby se na Toronto podívala mýma očima, ale zatím se mi to nepodařilo.

Na autobusové nádraží jsme dorazily s minutovým zpožděním. Na nástupišti číslo devět stála u dveří autobusu dlouhá fronta a tváře jednotlivých cestujících vyjadřovaly různé stupně naštvanosti. Řidiče nebylo nikde vidět.

„Díkybohu,“ vydechla jsem.

Whitney se předklonila a dlaně opřela o kolena. Husté kaštanové vlasy svázané do ohonu jí přepadly přes rudé tváře. „Nesnáším. Běhání.“

Když se jí konečně podařilo popadnout dech, ujistily jsme se, že jsme na správném nástupišti, a postavily se na konec fronty. Autobusové nádraží připomínalo obrovskou tmavou garáž a s trochou nadsázky by se dalo říct, že vypadá jako umouněné podpaží Toronta. Vzduch byl prosycen výfukovými plyny a pachem sendvičů z okolních automatů a bezútěšnost se vznášela všude kolem.

Mrkla jsem na mobil, kolik je hodin. Bylo už po desáté. Na dnešní směnu v kavárně přijdu pozdě.

„Nemusíš tu se mnou zůstat,“ prohlásila Whitney. „Stoupnu si do fronty a počkám.“

Whitney je moje nejlepší kamarádka už od základky. Má kulatý obličej, oříškově hnědé oči a drobný nosík připomínající třešničku, díky němuž téměř za každých okolností vypadá jako nevinná holčička. Od Whitney bylo velice milé, že se naoko snažila působit statečně, ale neušlo mi, jak si k sobě pevně tiskne kabelku, jako by jí ji při sebemenší nepozornosti někdo mohl vytrhnout.

Whitney bylo dvaadvacet a v Torontu nebyla nikdy sama déle než deset minut. Přestože jsem věděla, že se jí tady nemůže nic stát, nehodlala jsem ji v téhle nevábne části města nechat samotnou.

„To je v pohodě. Chci ti zamávat,“ ujistila jsem ji.

„Jen si to představ,“ řekla a přešlápla z nohy na nohu. „Brzy už za tebou nebudu muset jezdit takovou dálku, abychom se viděly.“ Nebyla to dlouhá cesta – dvě a půl hodiny jízdy malebnou krajinou –, ale i tak.

Usmála jsem se. „Už se nemůžu dočkat.“

„Já vím, že to tu máš ráda.“ Ohlédla se přes rameno. „Ale já to tu občas nedávám.“

Na jazyku mě svrběla sarkastická poznámka.

To, jak zřídka mě Whitney navštěvovala během mých studií na univerzitě, bylo našim bolavým tématem. Nebyla jsem si jistá, jestli je to tím, že naše přátelství utrpělo trhliny při té velké roztržce, co se mezi námi udála ohledně mého „sebezničujícího chování“ v posledním ročníku na střední, nebo je to jednoduše jen proto, že nemá ráda život ve městě. Ale pokaždé, když za mnou jela, bylo jasné, že by raději zůstala v Huntsvillu. Moje pozvání sice neodmítala, ale nebyla z nich nijak nadšená, což se jí vůbec nepodobalo. Whitney totiž obvykle byla pro každou špatnost a se všemi nápady vždy radostně souhlasila se slovy: *Ano, a...*, čímž jejich uskutečnění dotáhla k dokonalosti. Jakákoliv vidina nějakého vzrušení či dobrodružství pro ni byla vítanou zprávou.

„Mám-li být upřímná, nejradši bych následující dva dny seděla u tebe doma, klidně o suchém chlebu,“ oznámila mi hned, jak přijela.

Mám-li být upřímná, tohle mě dost vykoledilo. Můj čas v Torontu se pomalu chýlil ke konci, a já měla před sebou ještě tolik věcí, co jsem potřebovala stihnout. A těch posledních pár dní, co mi tu zbývalo, mě přitom měla věrně doprovázet

právě Whitney. Po jejím sdělení mi připadalo, že ji do všeho budu muset strkat.

„Co tady jako nedáváš?“ opáčila jsem a rozmáchla se kolem legračně okázalým gestem, zrovna když si nedaleko od nás nějaký chlápek celkem nepokrytě ulevil a zaneřádl tak beton vedlejšího nástupiště.

Whitney se zatvářila znechuceně a shlédla na svůj telefon. „Píše Jamie. Chce, abych ti za něj dala pusu.“ Pokrčila nos a deklamovala obsah zprávy: *Dej Fernie pusu na rozloučenou. Jazyk povolen. Jen do toho. Pošli fotku. Mrkáček.*

Zavrtěla jsem hlavou a snažila se vykroutit pusu do podoby emotikonu Mračoun.

Jamie byl jako dvounohý labradoodle – nazdařbůh hopsající střapatý mop zlatých kudrlinek, který se dokázal radovat z čehokoliv. Když jsem slyšela jeho jméno, hned mi bylo o něco lépe. „To že řekl můj kluk? Jsem v šoku.“

„Umírá touhou dostat tě tam nahoru na sever. Ostatně jako my všichni.“

Polkla jsem naprázdno a pak jsem s úlevou sledovala muže, který se loudal směrem k autobusu. Byl oblečen v námořnické uniformě, díky níž se nedal přehlédnout.

„Nemusíte spěchat,“ zavolal na něj jeden z cestujících. „Vůbec nemáme zpoždění.“

„Jsem tak ráda, že tam zase budeme spolu,“ pokračovala Whitney.

Přikývla jsem a vymáčkla ze sebe: „Já taky.“

Čtyři roky života bez nejlepší kámošky a bez přítele. Správně bych měla počítat vteřiny do našeho opětovného shledání. Jamieho jsem neviděla od jeho poslední návštěvy, kterou mě nečekaně překvapil na Valentýna. Během zimy pracoval jako instruktor snowboardu v Banffu a zpátky v resortu měl být od prodlouženého květnového víkendu. Já dokončila poslední rok na univerzitě a měla jsem tam být s ním. Po závěrečné

dubnové zkoušce jsem si měla sbalit kufry, ale místo toho jsem přemluvila mámu, aby mě v Torontu nechala až do promoce, která se měla konat na konci června, což bylo za týden. Zahrála jsem jí na city tím, že můj šéf má problém sehnat do kavárny baristu, který by mě nahradil. Díky tomu jsem získala nějaký čas navíc na toulky po městě.

Autobus se probíral k životu a zaburácel. Řidič začal házet bagáž do útrob zavazadlového prostoru, pasažéři se pomalu šourali kupředu a fronta se zkracovala. Padly jsme si s Whitney do náruče a dlouze se objaly.

„Mám tě ráda, Baby,“ řekla.

Vyrůstaly jsme spolu v letovisku, kde se nachází náš resort, ne nepodobný tomu z *Hříšného tance*, a já tak dostala přezdívku Baby. Nesnášela jsem ji a ani nedávala smysl, protože Baby ve filmu byla host.

Stoupala jsem si na špičky, přehodila jí kapuci přes hlavu a zatáhla za šňůrky, abych jí ji stáhla kolem obličeje. „Taky tě mám ráda,“ pronesla jsem. Aspoň tohle nebyla lež.

Jakmile se Whitney v autobuse usadila, poslala jsem jí vzdušný polibek a z plátěné tašky vytáhla sluchátka. Zmáčkla jsem Play a nechala skupinu Talking Heads, aby přehlušila rámus motoru a dotěrné odpočítávání, které jako by mi začalo tikat v hlavě a s každým okamžikem bylo hlasitější.

Už jen devět dní, než pojedu domů.

* * *

Sluchátka byla mým terapeutem a zároveň i pláštěm neviditelnosti. Kavárna Dva cukříky se nacházela jen pár bloků od autobusového nádraží, což nebyla dostatečná vzdálenost na to, aby hudba dokázala spláchnout můj pocit viny a přinést mi zapomnění na povinnosti, které mě čekají doma v resortu. A čeká tam na mě i moje minulost. Největší drbárna

v Huntsvillu byla kdysi živena hlavně povídačkami o Fern Brookbanksově. Uplynula již spousta let, ale já věděla, že lidé mě mají stále zafixovanou jako *tu divnou holku*. S trochou štěstí bude dnes v kavárně rušno, takže mi u desátého espressa hlava přepne na autopilota.

Zamířila jsem východním směrem a prodírala se zástupy turistů na náměstí Yonge-Dundas. Měla jsem ráda zdejší neutěšenost – beton, světélkující billboardy a dvoupatrové turistické autobusy. Nejvíc se mi líbilo, jak je tu živo, ale nikdo se na mě nedívá. Každý den touhle rušnou křižovatkou prošlo na sto tisíc lidí a já jsem v tom blázinci byla naprosto nepatrná, nic jsem neznamenalala a uprostřed obrovského davu jsem byla *nikdo*.

Lidem říkám, že jsem z Huntsvillu, ale není to tak úplně přesné. Resort je dost daleko za městem na skalnatém břehu jezera Smoke Lake. Když jsem přijela studovat do Toronta, připadala jsem si, jako by mě vystřelili na Měsíc. Rázem jsem zatoužila tenhle vesmír pořádně prozkoumat a zůstat v něm navždy.

Zesílila jsem hudbu, trochu nahrabila ramena a pak je zase vrátila zpátky, když mě slunce polechtalo vzadu na šíji. Teplota dnes měla vystoupat do závratných výšin. V červnu bylo v Torontu nejkrásněji. Terasy i parky přetékal nespoutanou radostí začínajícího léta. Horký den v červnu je jako dárek. V srpnu už je na obtíž a město páchne po uleželých odpadcích.

Do dnešního očekávaného vedra jsem si vzala průměrné oblečení – roztržené džínové šortky a tílko pod halenku s krátkým rukávem – tu jsem objevila v sekáči známé síť obchůdků Value Village. Byla splývavá, trochu průsvitná, měla na sobě drobné hnědé kvítky a já ji považovala za stylový kousek v duchu devadesátek. A té žluté skvrny těsně u lemu byste si ani nevšimli.

Před Dvěma cukříky stála na stráží řada kovových stojanů na noviny a já si z jednoho vytáhla číslo *The Grid*, bezplatného

čtrnáctideníku, který jsem měla nejraději, a pak jsem vzala za kliku. Bylo zavřeno. Překvapeně jsem klikou trhla znovu a pak přitiskla nos na sklo. Na celém světě byla kavárna jedním z mých nejoblíbenějších míst, ale teď zela prázdnotou. Nikdo v ní nebyl, jenom Luis. Když mi otevřel, udeřil mě do nosu závan vlhké malby.

„Proč máme zavřeno?“ zeptala jsem se, sundala si sluchátka a vešla dovnitř. Při pohledu na černobílou malbu pokrývající jednu stěnu jsem se zarazila. „Co to má být?“

„A co má být tohle?“ Luis mi ukázal na hlavu.

„Nový účes.“

„To není žádný účes. Nechala sis ostříhat úplně všechny vlasy.“ Usmál se. „Ale mně se to líbí.“

Zatahala jsem se za jeden z krátkých pramínků vzadu – byl dlouhý tak akorát na to, aby se dal uchopit mezi prsty. Ostříhat jsem se nechala po minulé šichtě ještě před tím, než přijela Whitney. Vzhledem k tomu, že jsem předtím měla vlasy dlouhé až na lopatky, to byla velká změna.

„Nevzpomínám si, že bych se tě ptala na názor, ale díky,“ pronesla jsem. „A co se tady teda děje?“

„Ty jsi snad o té nástěnné malbě nevěděla?“ Luis si založil ruce na své impozantní hrudi. Ve Dvou cukřících se prostřídalo hodně zaměstnanců, ale my dva jsme spolu dělali už tři roky.

„Ne.“

„Dobrá, tak teď máme novou nástěnnou malbu. Teda skoro máme.“

Rozhlédla jsem se kolem. Zdálo se, že umělec není přítomen. „A ty si teď hraješ na to, že to tady máš všechno na povel?“ snažila jsem se uhodnout.

„Jeden z nás to být musí. Posledních pár dní jsem to byl já.“ Vytáhl z kapsy klíče navlečené na malém kroužku. „Teď jsi na řadě ty.“

Podívala jsem se na Luise. Trávit celé hodiny sama s nějakým pošahaným malířem a muset s ním navazovat konverzaci – tak tahle představa mě děsila ještě víc, než kdybych měla někde vystoupit veřejně. „Ne,“ řekla jsem.

„Ale ano,“ opáčil Luis nevzrušeně. „Jedu na ostrov a za půl hodky mám s kámoši sraz u trajektu.“

Zavrčela jsem něco jako „Fajn“, popadla klíče, mrskla věci na stůl a přistoupila blíž k nástěnné malbě. „Tak kde vězí ten náš Michelangelo?“

„Šel si pro něco k jídlu,“ odpověděl Luis. „Měl by to mít hotové ještě dnes odpoledne, takže pak můžeš jít. Do zítřka máme zavřeno.“

Těch pár hodin to snad vydržím. V tašce jsem měla jointa, kterého jsem si plánovala vykouřit ve vedlejší uličce, hned jak v práci skončím. Chtěla jsem se chvíli toulat svým milovaným městem a pak zapadnout do svého bytečku v Little Italy.

„Tak jak se ti to líbí?“ zeptal se Luis.

Zadívala jsem se na malbu. Umělec tu vytvořil panoptikální pohled na torontské panorama a pobřeží. Všechno tu bylo trochu zkreslené – CN Tower byla malinká a svíral ji v pazourech mýval. Poslední dobou bylo Toronto všude plno a namyšlená okázalost trendy velkoměsta se rozhodně nedala přehlédnout. Připomínala se na každém kroku – na tričkách, na nejrůznějších plakátech, dokonce i na mé plátěné tašce byla natištěná mapa městské části Little Italy, jejíž ulice hraničily s geometrickým náčrtem sousedních čtvrtí.

„Nevím,“ řekla jsem. „Přijde mi to takové nenápadité, žádná originalita... prostě nic moc...?“

„Au,“ ozval se za námi hluboký hlas.

Pomalu jsem se otočila.

Za mnou stál kluk zhruba v mém věku, navlečený do volných, tmavě modrých montérek, a v ruce držel papírovou tašku s jídlem. Byl neuvěřitelně vysoký, a ještě k tomu stál tak,

aby to vypadalo, že se tyčí až do nebes. Černé rozcuchané vlasy mu neuspořádaně padaly přes uši. Nos měl dost protáhlý, ale k němu se hodil.

„Tak tohle je ten náš Michelangelo,“ prohlásil Luis.

V ostře řezaných rysech jeho tváře vynikala hranatá čelist a výrazné lící kosti. Chvilí jsem nevěděla, kam se dívat dřív, bylo toho na něm tolik zajímavého a... hrozně se mi líbil.

„Váš nenápaditý Michelangelo, žádná originalita, prostě nic moc,“ opravil ho ten kluk. Sklopila jsem zrak. Byl příliš hezký na to, abych se na něj dívala zpříma. Na nohou měl kožené pracovní boty s neonově růžovými tkaničkami.

„Obvykle se spokojím s Willem,“ napráhl ke mně ruku. „Will Baxter.“

Zírala jsem na jeho velkou dlaň a pak se mu odvážila pohlednout do očí. Byly temné jako ropná skvrna.

„A ty jsi...?“ zeptal se Will a spustil ruku dolů.

Zlostně jsem se podívala na Luise. Podobně sexy kluci jsou vždycky ti nejhorší. Namyšlení, sebestřední, jaloví. A tenhle je navíc ještě vysoký. Sexy a vysoký k tomu – to znamená, že bude naprosto nesnesitelný. Vsadím se, že jediná věc, se kterou by mohl mít tenhle chlápek problém, je to, aby sehnal padnoucí kalhoty. Luis na mě nenápadně mávl, jako by chtěl říct: *Je v pohodě.*

„Fern.“

Will zvedl obočí, jako by očekával pokračování.

„Brookbanksová,“ řekla jsem a zajela si prsty za ucho, abych si upravila vlasy, jenže byly tak kraťounké, že nebylo co upravovat.

„Mrzí mě, že ti moje umění připadá nenápadité, málo originální a prostě nic moc, Fern Brookbanksová,“ zahlaholil Will s přehnanou veselostí, „protože tu se mnou dnes nejspíš zůstaneš celé odpoledne.“

Křečovitě jsem se na něj usmála.

„Tak děcka, já padám,“ prohlásil Luis. „Wille, navzdory prvnímu dojmu tě Fern neukousne.“

„Hele,“ řekla jsem.

„Uvidíme se v pondělí.“ Luis mě políbil na tvář a přitom mi zasyčel do ucha: „Je jako beránek. Buď na něj hodná.“

Zamkla jsem za Luisem a cítila, jak na mě ze strany Will upřeně zírá.

„Co je zas?“

„Řekni mi, proč se ti to nelíbí.“

Vytáhl z papírového sáčku muffin a sloupł z něj papírový košíček. V žaludku mi zakručelo. Sice jsem Whitney na rozloučenou udělala máminy skvostné palačinky, ale od té doby už uplynulo několik hodin. Will rozlomil muffin na dva kusy a jeden z nich mi podal.

„Díky,“ zamumlala jsem a strčila si ho do pusy. Citronovo-brusinkový.

Obrátili jsme se k pomalované stěně. Až na pravý roh to vypadalo hotové.

„Mýval ujde,“ řekla jsem. Když neodpověděl, mrkla jsem na něj. Zblízka vypadal ještě líp. Spodní řasy měl až neuvěřitelně zatočené a černé byly tak, že mi připomínaly pŕlnoční jezerní hladinu. Byly dlouhé, jemné a laskaly mu kůži pod očima, což bylo v porovnání s jeho plandavým pracovním oblečením, ohozeným několika notnými cákanci barev, podivně vzrušující. Znovu jsem se zkoumavě zadívala na malbu. „Vlastně to není tak hrozné.“

Vyprskl a jeho smích se rozsypal všude kolem jako vzdálené petardy ohňostroje přicházející odnikud. Nevídané potěšení pro uši. „Řekni mi, co si o tom opravdu myslíš.“

„Já bych to takhle neudělala. Tady v kavárně je to teď úplně jiné, než jaké to bylo před půł rokem.“ Můj šéf se totiž rozhodł kavárnu modernizovat a dopadlo to tak, že se otlučené židle

z třešňového dřeva vyměnily za černé z lisovaného plastu. Původní tyrkysové stěny byly vymalovány nabílo a Renoirovy plakáty z nich nadobro zmizely.

Byla to chyba, že jsem se na Willa znovu podívala. Hleděl na mě s takovým zaujetím, až mě to zneklidňovalo. „Nejsi velký fanoušek změn?“

„Líbilo se mi to tak, jak to bylo předtím.“ Ukázala jsem do rohu u okna. „Támhle jsme měli tohle křeslo a vedle byly na policičky všechny ty kuchařky od Nigelly Lawsonové.“ Málokdo si je sice prohlížel, ale Nigella i to staré křeslo, potažené oranžovým sametem, se sem hodily. „A támhle visel závěs z dřevěných korálků,“ máchla jsem rukou směrem ke dveřím vedoucím do kuchyňky.

Na stěně, kterou Will hodlal celou pomalovat, bývala velká korková nástěnka. Visela nad stolem s mlékem a cukrem a hosté kavárny na ni připichovali papírky s nejrůznějšími vzkazy, třeba s nabídkou hry na klavír či kroužků pletení, s náhradní dopravou za zrušené spoje, zkratka s čímkoliv, co koho napadlo. Loni jedna z našich stálých návštěvnic požádala svého kluka o ruku tak, že na korkovou nástěnku připíchla papír s nápisem: *Miluju tě, Seane. Vezmeš si mě?* Spodní část papíru nastříhala na svislé proužky a na každém z nich byla stejná odpověď: *Ano*.

„Bývalo to tu útulné. Teď to tady vypadá úplně jinak,“ řekla jsem. „Je to tu takové... strohé.“

„Vím, co myslíš,“ prohlásil Will a smetl si muffinové drobký z kapes na hrudi. Na malíčku jedné ruky měl placatý početní prsten ze zlata.

„Pokaždé, když znovu přijedu do Toronta, je tu něco trochu jinak. A někdy i víc než jen trochu.“

„Ty nejsi odtud?“

„Teď bydlím ve Vancouveru,“ odpověděl, „ale vyrůstal jsem tady. A jo, pořád se to tu mění, ale mně to nevadí.“ Odhodil

si z čela pramen vlasů. „Kdykoliv sem přijedu zpátky, můžu město poznávat zas a znova.“

„Jak romantické“, odpověděla jsem s kamennou tváří. Ale jeho slova se mi zaryla hluboko pod kůži a začala mi proudit v žilách jako pořádná dávka espressa.

3

TEĎ

Zírám na Willa přes recepční pult, prsty mi zůstanou trčet ve vzduchu nad klávesnicí a v krku mi nadobro vyschne. Dívá se mi upřeně do očí. Pořád mi ještě neřekl své jméno a Jamie kroutí hlavou sem a tam, jak mezi námi téká pohledem. Připomíná štěně, které si má vybrat mezi dvěma hračkami na žužlání.

Když jsme se s Willem viděli naposledy, bylo nám oběma dvaadvacet a on teď vůbec nevypadá tak, jak jsem si ho představovala. Zajímalo by mě, jestli si to samé myslí i on o mně. Protože musí vědět, kdo jsem. Není možné, aby mu nedošlo, že resort Brookbanks je *ten můj* resort Brookbanks.

„Potřebuju vaše jméno, abych mohl vyhledat vaši rezervaci,“ vmísí se do toho Jamie a odstrčí mě stranou, zatímco se s Willem navzájem hltáme očima. On ty své jemně přimhouří v koutcích. Není si jistý, jestli jsem ho poznala.

Samozřejmě že poznala, přestože tenhle Will Baxter je úplně jiný než Will Baxter, kterého jsem kdysi potkala. Sice je to pořád stejný dlouhán s ostře řezanými rysy, ale ten jeho oblek mě trochu mate. Stejně tak vlasy sčesané dozadu z čela a natužené nějakým přípravkem. Je perfektně upravený, ale

celkově působí tak nějak robustněji. To bude tím oblekem, účesem, vznosným držením těla, a hlavně těmi deseti roky, co jsme se neviděli.

Jakkoliv se to může zdát nečekané, oblek na míru a stříh vlasů za dvě stě dolarů mu sluší. Charisma a šarm mu tedy rozhodně nechybí.

„Will Baxter,“ pronese a nespouští ze mě oči, když na pult pokládá kreditní kartu a průkaz totožnosti.

Strávila jsem s Willem pouhý jeden den, ale ten poznamenal můj život navždy. Dokonce jsem si tehdy myslela, že by se mohl stát mou spřízněnou duší, a v duchu si malovala, jak se tady sejdem, k čemuž ovšem mělo dojít za zcela jiných okolností. Nu, kdysi jsem si o Willovi myslela spoustu věcí.

A velkou část svého dospělého života jsem zbytečně promarnila tím, že jsem myslela na to, co s ním asi je.

Možná jsem schopná zabránit tomu, aby mi brada spadla až na vínový koberec, ale dech na uzdě udržet nedokážu. Tyhle máminy šaty jsou tak zatraceně úzké, že je hned vidět, jak se mi hrudník prudce zvedá a klesá. Willovi to bezpochyby neujde. Na vteřinku šlehne očima níž, a když se mi pak znovu zadívá do tváře, přerývaně se nadechne.

„Pane Baxtere, vidím, že tu na letošek máte zamluvenou jednu z chatek,“ povídá Jamie.

Sotva ho slyším.

Will ho asi taky neposlouchá, protože ani on neodpovídá a místo toho mírně skloní hlavu.

„Fern.“ Willův hlas je hluboký a moje jméno vysloví tak těžce, jako by uvízlo v rozteklém asfaltu.

Vůbec si nejsem jistá, co mám teď udělat. Bude lepší předstírat, že si ho nepamatuju? Za to bych se sice mohla bezpečně schovat, ale nejsem moc dobrá herečka. Nikdy jsem si nebyla jistá, nakolik je nerozumné, že si těch čtyřiačvacet

hodin, které jsem s Willem strávila, vybavuji tak jasně, nebo zda by bylo ještě absurdnější, kdyby tomu tak nebylo.

Usilovně se drbu na předloktí a Will se zaujetím sleduje čerstvé škrábance. Raději přitisknu dlaně celou plochou na desku pultu, rozezlená, že na mě tak působí.

„Takže ty jsi tady,“ říká jakoby nic, jako by právě neřekl tu nejnesmyslnější větu, co v této situaci může zaznít.

Takže já jsem tady? Já jsem tady? chce se mi zařvat mu přímo do obličeje. Nejradši bych se ho zeptala, kde byl sakra on. Byl to jeho nápad sejít se tady v resortu. Já tenkrát přišla, ale on má zpoždění devět let!

Otevřu pusu, ale pak ji zase zavřu. Otevřu ji znovu, ale nevydám ani hlásku.

„Jsi v pohodě?“ zašeptá mi Jamie do ucha a já vrtím hlavou.

Meloun, naznačuju mu rty a doufám, že si vzpomene.

„Pane Baxtere,“ říká Jamie a mne si přitom ruce. „Je mi to velice líto, ale slečna Brookbanksová musí dnes večer odejít. Ale já vás milerád ubytuji.“

Aniž se podívám Willovi do očí, kývnu směrem k jeho rameni a zvolna obcházím recepční pult.

„Už to vidím, máte objednanou chatku číslo dvacet,“ zvolá Jamie.

Do háje. Do háje. Do háje. Do háje.

Se sklopenou hlavou zamířím k hlavním dveřím. Než se jimi protáhnou ven, slyším, jak mě Will volá jménem, a pak se dám do běhu.

* * *

Utíkat před Willem Baxterem je vyčerpávající, což dobře vím, neboť jsem posledních devět let strávila usilovnou snahou dostat se od něj co nejdál. Doufala jsem, že mě můj zběsilý úprk zavede tajemnou mlhou a kouzelným lesem až do země

zapomnění. Prchala jsem před vzpomínkou na jeho prsty propletené s mými, pryč od zklamání a bolesti, která byla tak palčivá, jako by mi skrz hrudní kost projíždělo nabroušené kopí a zabodávalo se přímo do srdce. Časem bolest slábla a postupně se otupila. Ale dnes večer není úniku.

Vyběhnu hlavními dveřmi a řítím se dolů po dlážděných schodech. Jakmile vběhnu na cestu, vysoké podpatky se mi zaboří do šterku a já se v něm zaseknu. Přenesu váhu na přední část chodidel, ale i tak se mi podaří škobrtavě popoběhnout jen pár centáků. Sandály s korkovou podrážkou jsem nechala v kanclu. Drmolím nadávky, zouvám si boty a zatnu zuby, když se mi ostré kamínky zaříznou do chodidel. Celé roky jsme se tu s Whitney v létě proháněly naboso. Jenže já už příliš dlouho žiju ve městě.

Podaří se mi udělat tři kroky vpřed a vtom uslyším, jak za mnou kdosi běží po schodech.

„Fern! Počkej!“

Ale já nepočkám. Naopak, přidám do kroku, zakopnu a dopadnu na všechny čtyři. Ještě než ucítím ostrou bolest rozdírající mi dlaně a kolena, otřese mnou neskonale ponížení.

„Jsi v pohodě?“ ptá se Will nade mnou.

V duchu proklínám den, kdy se narodil. A proklínám i ty dva, kteří to způsobili devět měsíců předtím, než se tak stalo. Vůbec kleju až dost, jak jsem tam před ním tak podivně rozpláclá. Přitisknu čelo k zemi a prsty zaryju hlouběji do kamínků. Možná se mi z toho podaří vyhrabat.

„Pomůžu ti vstát, jo?“

Ještě než stihnu říct, že v pohodě rozhodně nejsem, že zdaleka nic není v pohodě, mě uchopí za paže, vytáhne nahoru a postaví na nohy.

Strnule tam stojím a ometám ze sebe kousky hlíny a kamínky. Will se ke mně sklání, aby zjistil rozsah škod. Hlavu

má těsně u mě, je jen několik centimetrů ode mne, takže cítím jeho kolínskou, vůni kůže a kouřový nádech čehosi nasládlého, co mi připomíná spálený karamel. Pro jistotu se zadívám dolů na nohy.

„Tohle nevypadá dobře,“ řekne a prstem mi přejede po krvavé odřenině na koleni, která začíná být pěkně naběhlá. Jsem z toho všeho natolik zkoprnělá, že dál jen tiše zírám.

„To je v pohodě,“ vyhrknu najednou. Když se odvážím zvednout hlavu a podívat se na něj, shlíží na mě skrz mřížkovanou hradbu temných řas.

„Jsi to ty,“ povídá. Ani nevypadá moc překvapeně, že mě vidí.

Narovnám se, Will udělá to samé a znovu se napřímí ve své celé výšce.

Zadívám se mu na kravatu. Tenkrát prohlásil, že si nikdy žádnou nevezme. Přemítám, co všechno ještě z našich plánů nedodržel.

„Jsi v pohodě?“ zeptá se znovu. „Nechceš si radši sednout?“ Pokyne mi k dřevěné lavičce zhotovené z klády, která mlčky shlíží dolů na jezero. Už se setmělo, takže se odtamtud nedá dohlédnout na protější břeh. Ve vzduchu se vznáší vůně petúnií, čerstvě posekané trávy a smůly z borovic – upravené trávníky a záhony kolem chaty těsně sousedí s nedalekým divoce rostoucím lesem. Očima zabloudím k přístavišti, kde několik místních dělníků připravuje dnešní ohňostroj. Polknu naprázdno.

Zavrtím hlavou a myšlenky mi zběsile víří. Původně jsem Willovi chtěla říct snad tisíc věcí, ale teď nejsem schopná vyslovit ani jednu z nich.

Will se podrbe vzadu na šíji. „Pamatuješ si mě, že jo?“ Ta slova ke mně přicházejí tak opatrně, jako by po špičkách a se zatajeným dechem našlapoval po provazochodeckém laně. Pět obezřetných kroků.

Jestli si ho pamatuju? Ta otázka je tak nesmyslně směšná, až je to legrační. Byla to sice máma, kdo mi zachránil život, ale Will mi pomohl najít mou vlastní cestu.

Will kousek poodejde, zvedne ze země moje odhozené boty a pak ke mně přistoupí zase o něco blíž, aby mi je podal. Tváří se přitom tak strojeně, až se mě to dotkne. Všude kolem nás jsou hosté, polehávají na dekách na trávniku nebo jsou nataženi na lehátkách na pláži a čekají, až začne ohňostroj, ale mně je to jedno.

„Ale ano, já si tě pamatuju,“ povídám. Světlo lampy mu hladí výrazné lícni kosti a mně hlavou bleskne vzpomínka na onu noc, kdy mu odraz plamínek svíček tančil po tváři. „A ráda bych věděla, co tu děláš ty.“

Přivře oči, když slyší, jakým tónem to říkám, a v napřažené ruce mezi námi drží boty.

„V mém resortu,“ dodávám a chytnu je za podpatky. „Spletl sis snad datum, nebo co?“

„Ne. Já...“

„Nesnaž se mi tu namluvit, že ti do toho něco přišlo,“ říkám.

„Ty to nevíš?“ Zní zmateně. „Jsem tu, abych vám pomohl.“

„O čem to sakra mluvíš?“

„Tvoje matka ti to neřekla? Najala si mě jako obchodního konzultanta.“

Šíje se mi napne, jako když někdo natáhne prak. „Moje matka? Odkud znáš mou matku?“ zasípám a pak zavřu oči. Na chvíli zapomenu, že už tu není.

„Potkal jsem ji tady loni v létě,“ říká Will. „Myslel jsem si, že ti to řekla a že jsi tady kvůli tomu. Požádala mě o pomoc se strategickým plánováním a s novými obchodními nápady na –“

Zamávám mu botami před nosem, abych ho zastavila. Jsem z toho naprosto vedle a vůbec nepobírám to, že by si